

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Пазарджик , 11.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и първи януари, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20205220201727 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на П. В. Г., ЕГН ***** от с.Памидое
обл.Пазарджик против НП № 20-1006-001868 от 07.07.2020г. на началник група
Сектор „ПП“ при ОД на МВР-Пазарджик, с което на основание чл.174 ал.1, т.2
ЗДП, във вр. с чл.5 ал.3, т.1 от ЗДП е наложена глоба в размер на 1000 лв. /хиля
лева/ и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца.

Релевираните оплаквания се свеждат до това, че НП е процесуал
незаконосъобразно, т. к. при издаването му било допуснати съществени
процесуални нарушения /СПН/, накърняващи правото на защита.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лич
и не изпраща процесуален представител. Постъпва обаче писмено становище
пълномощник на жалбоподателя, с което се поддържа подадената жалба и
претендира присъждане на разноски.

За въззиваемата страна - АНО, редовно призован, не се явява представител
Постъпва писмено становище от пълномощник на директора на ОДМВ
Пазарджик, в което се излагат съображения за неоснователност на въззивна

жалба. Иска се присъждане на разноси под формата на юрисконсултски възнаграждение.

Районният съд провери основателността на жалбата, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, при съблюдаване на разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е санкциониран за това, че на 30.05.2020 година, около 19:15 часа, в с. Памидово, обл.Пазарджика, **** е управлявал л.а. „Фолксваг Голф” с рег. № *** – негова собственост, след употреба на алкохол, т.к. бил концентрация на алкохол над 0.8 на хиляда, а именно 0.85 на хиляда, установен по надлежния ред – проба с техническо средство алкотест „Дрегер 7510+” с фабричен № ARDM 0194. Показанията на техническото средство били показани на водача.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН бл. № 221128 от 30.05.2020г., който бил предявен на водача, а същият го подписал и получил без възражения.

Същевременно при съставяне на акта на водача бил издаден ТИ бл. № 0060621, връчен му в 19:30 часа, с който му било указано в срок до 120 минути /два часа/ да се яви в „МБАЛ Пазарджик“ АД, за да даде кръвна проба за химически анализ. Водачът подписал и получил този талон, след което обаче не се явил в лечебното заведение, където да му бъде извършено медицинско изследване и да даде кръвна проба за химическо изследване с цел установяване на концентрацията на алкохол.

Въз основа на съставения АУАН било издадено атакуваното НП. Талонът било връчено лично на нарушителя на 28.08.2020 год., а жалбата против него била подадена чрез АНО по пощата на 03.09.2020 год., т.е. в срока по чл. 107, ал.2 от ЗАНН, поради което е процесуално допустима, като подадена в срок от лице, активнолегитимирано да инициира съдебен контрол на законосъобразност на НП.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя – К. К..

Съдът кредитира изцяло събраните писмени и гласни доказателства, които съществото си са достоверни и непротиворечиви, като по категоричен начин очертават гореописаната фактическа обстановка.

С оглед събраните доказателства не е спорно по делото, че на посочените в Е-акта дата, час и място жалбоподателят е управлявал гореописания лек автомобил след употреба на алкохол, като е бил с концентрация на алкохол със стойност 0.85 на хиляда. Тези факти не се оспорват и с подадената въззивна жалба, а същото време категорично се установяват от показанията на св.К., респ. отразеното от него, както в акта, така и в талона за изследване, даден на водача и подписани, респ. получени от него, без каквито и да е възражения.

На последно място, но не по значение, фактът, че жалбоподателят е бил употребил алкохол и след това е управлявал автомобила до момента на проверката се извлича и от това, че той се е съгласил да бъде изпробван с дрег за употреба на алкохол и не е имал никакви възражения за това, още по-малко възражения по констатациите в акта.

Вярно е, че посоченият като нарушител в АУАН не е длъжен да се бракува веднага с конкретни възражения и това, че не е направил такива не означава автоматично, че признава вината си. Когато обаче е имал възможността да направи такива, но не е направил, а след това с въззивната жалба навежда каквито и да било възражения, то това винаги следва да се преценява с оглед преценка за недостоверността на последващите възражения. В случая горно косвено индицира, че към момента на проверката жалбоподателят е бил съгласен с фактическите констатации в АУАН, пренесени после и в НП.

Не може да бъдат споделени възраженията във въззивната жалба за наличие допуснати СПН, накърняващи правото на защита, с което се обосновава иска за отмяна на НП. Според автора на жалбата имало несъответствие между цифровата правна квалификация на административното нарушение изписана в АУАН, която било по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП и тази, която била изписана в НП - чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, където не фигурирало кое предложение е посочената разпоредба било нарушено. Първо трябва да се каже, че посочване на цифрата на конкретно предложение, което е нарушено от съответната правна норма не е нормативно установено задължение, както за актосъставителя, така

за АНО. Ето защо, като е посочил конкретното предложение актосъставителят направил нещо ненужно. Отделно от това би трябвало да е ясно на всеки, че при квалифициране на едно административно нарушение или пък на престъпление ако има някакво разминаване между цифровата и словесната квалификация меродавна е словесната. В случая разминаване между цифровата квалификация АУАН и НП няма, а отделно в тези два акта словесно е описано ясно недвусмислено, че нарушението се е изразило в управление на МПС с употреба на алкохол и то с концентрация от 0.85 на хиляда.

Другото СПН според автора на жалбата било това, че жалбоподателят бил затруднен да научи в кое населено място бил извършил нарушението, т.к. не било изписано с.Памидово към коя община, респ. област принадлежи административно-териториално. Това възражение е меко казано несериозно, т.к. едва ли може да има съмнение, че жалбоподателят, който е от с.Памидово, е бил абсолютно наясно къде е бил спрял на 30.05.20г. в 19:15 часа за проверка – ами родното си село, разбира се!

Третото СПН се изразило в това, че в НП не било посочено с колко не допустимата стойност била концентрацията на алкохол на жалбоподателя, т.к. колко било превишението ѝ. Това възражение също е несериозно първо, защото не е необходимо да се изписва изрично въпросното превишение, изчислено чрез пресмятане на разликата между установената концентрация и максимално допустимата по закон. Достатъчно е, че е била посочена колко е била установената у жалбоподателя – 0.85 на хиляда, а той като правоспособен водач на МПС би следвало да знае, че максимално допустимата по закон е 0.5 на хиляда, при което лесно би могъл да пресметне превишението ако желае това.

При това положение правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя на основание чл.174 ал.1, т.2 от ЗДП, във връзка с чл.5 ал.3, т.1 от ЗДП. Първата правна норма предвижда санкция за водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол над 0.8 на хиляда до 1.2 на хиляда включително, а в конкретния случай установената такава е от 0.85 на хиляда. Ето защо НП ще следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

При определяне размера на наложените наказания глоба и лишаване от право да се управлява МПС, наказващият орган се съобразил с изискванията

чл.27 от ЗАНН за индивидуализация на административните наказания, като наложил законосъобразно наказанията на основание чл.174 ал.1, т.2 от ЗДП абсолютно установения от закона размер от 1000 лева и 12 месеца лишаване правоуправление, с което несъмнено ще се постигнат целите по чл.12 от ЗАНН

При този изход от делото, който е неблагоприятен за жалбоподателя, направеното от негово име искане за присъждане на разноски не може да бъде удовлетворено.

Пак с оглед изхода на делото – потвърждаване на НП, принципно ответна страна – ОДМВР-Пазарджик, би имала право на разноски. В същото време оба искането на А. С. Г., в качеството му на пълномощник на директора на ОДМВР-Пазарджик, от която териториална структура е издадено НП, направено постъпило писмено становище по съществото на спора преди последно съдебно заседание, а именно за присъждане на разноски на основание чл.63 ал.1 вр. с ал.3 от ЗАНН, във вр. с чл.144 от АПК и във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с чл.3 т.3, пр.2 от ГПК, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно представеното пълномощно пълномощникът А. С. Г. – началник сектор „ПП“ при ОДМВР-Пазарджик е лице с юридическо образование.

Тук веднага следва да се каже, че отговорността за разноски е обективна невиновна, като на репарирание подлежат само действително направени разноски, чието присъждане законодателят е предвидил. Единствено изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на [чл.78 ал.8 ГПК](#), която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Това е единственото законоустановено изключение когато ще е законосъобразно присъждането на разноски, без същите да са доказани по делото. Нормата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#) е процесуална и като такава е извън от публично-правен ред, визира изключение от общото правило за присъждане на разноските и според настоящия състав не следва да се тълкува разширително или да се прилага по аналогия и в хипотезите, когато страната по делото представлявана не от юрисконсулт, а от други служители с юридическо образование по смисъла на [чл. 32, т. 3, предл. 2 от ГПК](#).

В конкретния казус директорът на ОДМВР-Пазарджик е бил надлежно представляван в АНП по пълномощие от началника на сектор „ПП“ при съда

дирекция, което в случая е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК в вр. с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане присъждане на юрисконосултско възнаграждение, а изходът на спора благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ОДМВР-Пазарджик не е бил представляван от юрисконсулт, каквото е изискването на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#).

В този смисъл има достатъчно съдебна практика, като само за пример могло да се цитира Решение № 1739/17.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 14713/2015г., IV отделение, в което е казано: „Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), който текст е субсидиарно приложим към нормата на [чл. 144 от АПК](#). Като в разпоредбите на [чл. 143 от АПК](#), така и на [чл. 78 от ГПК](#) законодателят регламентира присъждането на реално направените в хода на съдебния процес разноски, размерът на които и заплащането им се доказват с представяне на платежни документи и с прилагане на списък. Единственото отклонение от този принцип е предвиден [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), която норма е приложима само по отношение на възнаграждението на юрисконсултите. Други лица с юридическо образование, представляващи съответния орган са посочени в нормата на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#). Настоящият съдебен състав счита, горепосочената разпоредба представлява изключение от общото правило, поради което недопустимо разширителното ѝ тълкуване и прилагането ѝ по аналогия. Ето защо разноски по основание [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) се присъждат на основание [Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) само при защита от юрисконсулт, не и от друго лице с юридическо образование, което е чл. на колективен административен орган. Изложението не противоречи на [Тълкувателно решение № 3 от 13 май 2010 г.](#) на Общото събрание на колегията във Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 5/2009 г., на което се позовава касаторът. В него е направено разграничение между едноличен административен орган - министър, областен управител, кмет, директор и колективен административен орган със статут на юридическо лице - Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за енергийно и водно регулиране и др.; колективен административен орган без статут на ЮЛ. Посоченото тълкувателно решение се отнася до присъждане на възнаграждение, в случай, че административният орган е представляван в съдебно производство от юрисконсулт, а не от друго лице с юридическо образование“.

В аналогичен смисъл са и Решение № 1141/03.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 13808/2015г., IV отделение, Определение № 47/26.01.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 62/2017г., Решение № 80/08.02.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 1059/2016г. и Решение № 2192/17.12.2019г. на Административен съд Бургас по адм. д. № 1059/2016г.

3049/2019г. и др.

Пазарджишкият районен съд в настоящият състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 20-1006-001868 от 07.07.2020г. на началник група в Сектор „ПП“ при ОД на МВР-Пазарджик, с което на П. В. Г., ЕГН ***** от с.Памидово, обл.Пазарджик, на основание чл.174 ал.1, т.2 от ЗДП, във вр. с чл.5 ал.3, т.1 от ЗДП е наложена глоба в размер на 1000 лв. /хиляда лева/ и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя и в полза на ОДМВР-Пазарджик.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____